

ԽՈՐԱԳԻՐԸ՝ ԽՈՐՔՈՒՄ

ԵՐԿԻՐ ՆԱՅԻՐԻ

(Հայոց համայնապատկերը)

Հայաստանի ամէն մի լեռ
Մի քարացած հայ է անմեռ,
Ամէն մի լեռ՝ մի ճգնաւոր,
Մի իշխան է, մի թագաւոր,
Առնոս լեռը՝ հովիւ է քաջ՝
Բըլուրների հօտն իր առաջ:
Անդոկ լեռը մի մարդարէ՝
Սիրտը՝ կըրակ, դէմքը՝ քարէ:
Աչքն աղօթող՝ ծովն է վանայ՝
Նարեկացին՝ սար Սիփանայ.
Վարաքայ լեռն՝ արեւի պէս
Քարացել է՝ հայրիկն է վէս.
Աշնակ սարն էլ, աշնակցիներ,
Ձեզ Մուշ կանչող իշխանն է ձեր.
Վիհ-Շարան է Արագածը,
Որ տենչում է Կարսայ հացը.
Արարատը՝ Հայկն է վիմած՝
Երեւանուղ յոյսի դիմաց՝
Վար շատ կ'նայէ մէկ Երեւան,
Հազար ու մէկ դէպ Մուշ ու Վան.
Աղնանց փոքրը Մըհերն էլ՝ Սիս՝
Ժայռի մէջ է, վայ աչքերիս,
Տաւրոս լեռը՝ դիմ Կիլիկիան՝
Ինքն է Հայոց վերին արջան,
Ազդ իմ, Գրգուռ, Նեմրութն էլ քո
Ծովասարն էլ ամպի ներքոյ՝

Վարչամահաժ չափոց վշտով՝
 Յօնքը կիտեւ վեհ ու վրդով՝
 Ատրուշանի կըրակն ընկած
 Շնչում, ինչպէս Թոնդրակն յանկարծ,
 Խուլ ծխում են, ելք են փնտռում,
 Մըթընքօղը պահ մի պատռում,
 Այրըւում, նայում Արարատին՝
 Հուր են ուզում ժայթքել չորս դին,
 Անդ չղթալած լեռներըս վեհ,
 Իմ աշխարհը, որ երբեք
 Գահ չի դառնայ ժանտ ոսոխին
 Աստուած կ'իջնի դեռ մեր հողին...
 Միշտ չենք մընայ
 Ասպատակած,—
 Մի՛ պարծենայ,
 Անըզգամած...

 Հայաստանի ամէն մի լեռ
 Վաղն հըրարուի է մի անմեռ:

Յ. ՇԻՐԱԶ